

ЗАВЖДИ В ЖИТТІ БУЛА ВОНА ПРИ ДІЛІ...

Плюдське життя... Неповоротне і звичне, радісне і сумне, сповнене солодких переживань, солодке, як мед, і гірке, як полин.

Люди, їх мільйони... Усі вони зовсім різні і чимось неповторні. Вони, мов ті зорі на небі, що горять своєрідним світлом. Життя кожної людини – це стежина, встелена жовтогарячими чорнобривцями, духмяними вишеньками, стежина з червоними і чорними тонами, як у тій пісні «червоне – то любов, а чорне – то журба». Бо й справді, кожне життя здається нам якоюсь дивовижною квіткою, яка вранці мивається росюю, зустрічає новий день, ніжно простягає свої руки-пелюстки до сонця, щоб захистило її від усього злого й недоброго, а ввечері тихо й сумно схилила свою голівку до матері-землі, сподіваючись наступного дня побачити цей світ кращим.

Стежина життя... Це по ній кожен має пройти гідно. У кожного вона своя. Звистистою і тернистою була вона у жінки, сильної і працюючої, щедро наділеної добротою і негідкупним розумом, Олександри Пилипівни Кондратюк. Це про неї, жительку селища Демидівка, свого часу напередбій писали місцеві, столичні та закордонні газети. Її родливе обличчя можна було побачити не тільки на шпальтах відомих видань та на дошках пошани, а й з екрана телевізора. Ця жінка досягла неабиякого визнання та пошани. «Наша героїня!» – з гордістю говорять односельчани. Життя її – цікава книга, яку вона час від часу гортає, поринаючи у спогади.

Олександра Пилипівна родом із Цюрюпинського району, що на Херсонщині. Батьки – козак Гатило і звичайна селянська жінка-трудівниця. Дівчина виросла в комуні, де було так дружно і весело. Там, за дощезеленим столом, за вечерею збиралися усі комунівці. Дитинство проходило в бідності і голоді, адже були роки неврожаю. Та люди допомагали одне одному. Жили однією сім'єю. Коли розпочалася Друга світова війна, Олександрі було близько 7 років. Але добре запам'ятала той час, коли в людей «совети» забирали все: коней, корів, свиней для Червоної Армії. Мати Шури зі своєю сестрою Галиною та дядьком Василем (про яких героїня дізналася пізніше) вижили в тому пеклі, адже війна змітала усе на своєму шляху. І родичів дівчина довго не бачила – порозкидало їх по світу. Дядько Василь та тітка Галина були змушені змінити свої прізвища, таким чином могли уникнути переслідування, оскільки були розкуркуленими.

У важкі післявоєнні голодні роки Саша разом зі своєю мамою втекла від голоду на

Західну Україну, в селище Демидівка, надіючись на краще життя. Якось жили помаленьку. Мама працювала в корівнику, а маленьку Олександра пішла у найми до Плахтини, де пасла чотирьох корів. Там вона працювала два роки. Дівчинці не платили, тільки годували. Проте це були найкращі спогади її дитинства. Згодом пішла в комсомольську ланку. До школи Шура не ходила, часу не вистачало. Буряки обробляла (було їй тоді 15 років).

У 1950-у році дівчина почула фразу Паші Ангеліної, котра стала першою жінкою-трактористкою в Україні: «Жінки – на трактор!». Загорілася бажанням овоїти чудо механіки і їй це вдалося. У тому ж році Олександра почала працювати трактористкою. На все життя запам'ятала кожну гаечку, кожну деталь габаритного п'ятитонного механізму. Вона легко могла розібрати і зібрати свого дизеля ДТ-54 – настільки добре вивчила його будову. Невдовзі в артілі очолила бригаду трактористів.

Олександра була надзвичайно красивою і розумною дівчиною, не одному хлопцеві припала до душі. «У мене був помічник Степан. Чомусь усі на роботі захопили нас поженити. Одного дня до мене прийшли свати, так ми і побралися!» – з посмішкою на обличчі пригадує Олександра Пилипівна своє заміжжя. Потім вона пішла в декретну відпустку. І місце бригадира посів її чоловік Степан.

Чим тільки не доводилося займатися нашій героїні на своєму віку. З 1956-го по 1991 рік Олександра Кондратюк працювала дояркою чи не в найзаможнішому на теренах Рівненщини колгоспі «Україна». Вона – бригадир жіночої тракторної бригади, 25 років – оператор машинного доїння. Олександра Пилипівна за 35 років надоїла цистерни молока, а ось протягом 80-х років ХХ століття надої молока становили більш як 6 тисяч тонн у рік. Доводилося працювати вдень і вночі. Багато разів і обов'язки ветеринара виконувала – щороку менше ніж сорок теляток приймала. Турбувалася про них, як про рідних. Сумлінна і важна праця була гідно оцінена. Нагороджена Золотою Зіркою Героя соціалістичної праці – найвищою нагородою СРСР, яку вручав сам Володимир Щербіцький, а також багатьма орденами: Трудового червоного прапора, «Жовтневої революції», «Серп і Молот», двома орденами Леніна, Дружби народів та медалями.

У лютому 1975-го року по центральному телебаченню транслювали кінофільм «Перша», із серії «Герої п'ятирічки», про доярку колгоспу «Україна» Олександрі Пилипівні Кондратюк. Оце визнання!

Олександра Пилипівна була активною наставницею молоді. На базі її групи корів було організовано навчання учнів міжшкільного навчально-виробничого комбінату. Сотням майбутніх доярок прищепила любов до своєї професії, навчила майстерності догляду за тваринами, підвищенням їх продуктивності.

Так, звісно, Олександра Пилипівна справді досягла неабиякої пошани, адже вона була і головою комітету Виставки досягнень народного господарства СРСР. Неодноразово

обиралася делегатом з'їзду Компартії України від Млинівського району Рівненської області, депутатом районної і селищної рад.

Вона справді трудилася, у кожному справу вкладаючи частинку своєї душі, свого уміня. Стільки праці було вкладено в соціалізм; а тут, коли розпався Радянський Союз, то передовики соціалістичної праці стали нікому непотрібні. Звісно, нашій героїні стало дуже боляче, адже свої фото з Дошки пошани вона знайшла на смітнику. І ще їй невимовно жаль за розпад надпотужного колгоспу «Україна», в якому вона близько тридцяти п'яти років натхненно працювала. З болем на душі і тривогами в голосі жінка розповідала про розруху не тільки рідного колгоспу, а й інших господарств по всій Україні. Ця надзвичайно цікава і розумна жінка донині зберігає власноруч намальований план тодішньої ферми, де вказані всі корівники, кількість голів худоби і прізвища людей, що її доглядали.

Олександра Пилипівна досягла неабиякого визнання. Побачила блиск орденів та медалей на своїх грудях. Та все минулося, залишилися тільки спогади і ще за колгоспомільйонером, за колегами по роботі, тракторами. Були і гіркі миті в житті, але все переборолася. Вистояла і війну, і голод, і недугу, і біль та горе. Олександра Пилипівна звикала до роботи, бо у своєму житті керувалася гаслом: «Не бійся праці, працюй! Це головне в житті!» І до сьогодні намагається не сидіти без діла, адже звикла за життя до плідної праці, хоч і такої важкої. Разом із чоловіком виховала трьох дітей, діждалася онуків, бавить правнуків. Є до кого прихилити голову на старості літ, є кому розповісти цікаву історію свого життя.

Сподіваюся, сторінки життєпису славної демидівчанки додадуть хвилюючих спогадів усім, хто скупався у її щирості та чарівності...

Катерина ОГУЛЄВА,
учениця 11-А класу Демидівського
НВК «ЗОШ I-III ступенів-лицей».

